

« Nr. 1 » 2009 « 156. årgang »

En kirke for OS

baptistisk

En gadelygte i natten

[] Rie Andersen [] Mads Lindholm

Et gadeprojekt på Nørrebro. En kirke, der finder sin form på gaden i mødet med mennesker uden kirkelig baggrund. En natkirke i København. En gadelygte i byen. Et levende lys i tusmørket. Tre københavnske baptistkirker tænder sammen med Baptistkirken i Danmark et missionsprojekt, der kombinerer mødet på gaden, natgudstjenester i kirken og personlig vejledning. Et af lysene er Alice Sprotte.

En morgen trækker jeg tåen ud af sengen, stikker i støvlerne og hopper på cyklen på Nørrebrogade. Jeg tæller indvandrergrønthandlere og cykelhandlere, inden jeg når runddelen med 7eleven, Matas, Irma og Skt. Stefans Apotek. Hvide, sorte, brune og gyldne ansigter. Med og uden tørklæder. Børn med forældre. Tjekkede og utjekkede. Travle og langsomme. Her er vi levende. På den anden side af den gule mur huser Assistens Kirkegård de døde. Kontrasten rammer midt i Nørrebros Runddel, et af Københavns travleste knudepunkter. For her er der liv morgen, middag, aften – og nat.

Netop i den nørrebro'ske nat banker Gud på. Alice Sprotte, BA i sociologi, fær-

diguddannet på SALT og leder af Natkirken i Nørresundby, tager natten og frakken på nakken og flytter til Københavns gader. Her skal hun være gade- og natkirkepræst og daglig leder af et missionsprojekt, som Kristuskirken, re:gen, Købnerkirken og Baptistkirken i Danmark går sammen om for at møde mennesker på gaden og i natten.

En natkirke, som kan være en gadelygte i byen. Er du som kommende gade- og natkirkepræst også en gadelygte i byen?

»Nu er jeg jo ikke selvlvsende... men jeg håber, jeg sammen med andre kan være et lys for andre mennesker. Det er en drøm, der er vokset i mig. Jeg så mig ikke i en »traditionel« præstestilling – og jeg måtte tage et valg, om jeg så skulle noget helt andet eller kæmpe lidt for det, jeg drømte om. Jeg valgte det sidste – og præsenterede, hvad der lå på mit hjerte.«

Alice er drevet af oplevelsen af, hvor stor Guds fred er: »Vi har brug for fred i vores hjerter og sind i en hektisk kultur for at kunne klare os. Det kan en natkirke være med til at give os et tilskud af. Jeg tror på, at vi også skal være til stede i livet uden for kirkebygningen og de eksisterende fællesskaber og pege på den side af Guds

fred, som handler om social retfærdighed, forsoning og barmhjertighed.«

Hvad er det ved gaden, der drager dig?

»Gadens frihed drager mig – der er bevægelighed, der er mennesker, der er puls. Der er folk, som måske smiler til én eller spørger om vej. Der er plads til det uventede.«

Hvad er det ved natten, der drager dig?

»Jeg er udpræget aften og nattemenneske. I natten opdager jeg nye sider af livet, der er ro og plads til eftertænksomhed og drømmerier. Jeg får mange idéer på det tidspunkt af døgnet.«

Hvordan er Gud i gaden?

»Jeg tror, Gud er på ethvert gadehjørne. Verden er Guds verden – og vi er også sendt til at pege på, at Gud trods alt er på spil i livet på gaden, selvom der også er mange ting, der ikke lyser op i gadebil-ledet. Vi kan ikke som mennesker bure Gud inde i en bygning og sige, at det kun er dér, han virker og regerer – det står ikke i vores magt. Jeg håber, at Gud vil overraske os på gaden – i mødet med mennesker, der som vi er skabt af Gud.«

Støt projekt »Natkirke«

Du, din menighed eller organisation kan støtte projekt »Natkirke« med indbetaling til Giro konto 902 6045 eller Dansk Bank reg.nr. 3201 konto. 3201182417 mærket Natkirke.

Hvordan er Gud i natten?

»Gud er Gud – hvad enten det er nat eller dag. Men Guds tilstedeværelse bliver måske mærkbar på en anden måde end i dagtimerne, for i natten bliver det meget klart, hvad der er lys og mørke. Et lille stearinlys kan oplyse en stor del af et mørklagt rum. Det mærker vi også inde i os selv, når vi står midt i mørke tider i vores liv. De små skær af optimisme skinner og trænger noget af mørket væk for en stund. Sådane er vores møder med Gud i natten måske også.«

Hvordan ser dit Gudsbillede ud?

»En Gud, der vil sin verden – her og nu – og som lader mennesker være med til at reparere på livet, hvor det er i stykker. Gud vil retfærdighed i livet, og vi er hans hænder i denne nyskabelse. Da jeg er opvokset med naturen, så er Gud som »skaber« noget af det, der har talt mest til mig. Den skabende Gud er også den kreative Gud, der har skabt en mangfoldig og stadig overraskende verden. Men Gud er også den, der møder mig med barmhjertighed og fred i Jesus Kristus – ham, jeg kan gribe efter, når jeg selv må melde pas. Han er ånden, der vejleder mig og blæser mig på vej – denne gang med et temmelig kraftigt »vindstød« fra Nørresundby til Nørrebro.« ■

»» Gud er Gud – hvad enten det er nat eller dag. Men Guds tilstedeværelse bliver måske mærkbar på en anden måde end i dagtimerne, for i natten bliver det meget klart, hvad der er lys og mørke. «« – Alice Sprotte om Gud i natten

»Gud er ånden, der vejleder mig og blæser mig på vej – denne gang med et temmelig kraftigt »vindstød« fra Nørresundby til Nørrebro.«

Nr. 1 – 2009

- 2 En gadelygte i natten**
– projekt natkirke på Nørrebro
Af Rie Andersen
- 5 Noget må dø ...**
– leder om den aktuelle situation i Baptistkirken i Danmark
Af Lone Møller-Hansen
- 6 Kaos i Baptistkirken i Danmark**
– Hvad sker der nu og fremover
Af Lone Møller-Hansen
- 8 Eksperterne i børnenes liv**
– hvis ansvar er børnene
Af Marianne Riis
- 10 WaterWalk – en kirke for unge**
– et supplement til kirken
Af Anna Sofie Gjerrild
- 11 »... dirty girl ...« – når ord gør ondt**
– andagt
Af Britt Korsgaard
- 12 Har du brug for at faste?**
– skær ned på forbruget til fordel for din næste
Af Ole Lundegaard
- 14 Det var absolut det værd – i hvert fald for mig**
– mit livs historie – Asta Jørgensen
Af Hanne Kiel
- 17 Et åbent fællesskab**
– stafetten er nået til Falster
Af Kanny Kruuse
- 18 Aftryk og udtryk før og nu**
– historiens aftryk på vores baptistiske selvforståelse
Af Troels Thorndal og Jens Wendel-Hansen
- 20 Kirke for alle aldre?**
– baggrundsartikel
Af Morten Hedelund
- 22 Lærdom i børnehøjde**
– udfordringer fra Børnemedarbejderkonferencen
Af Birgitte L. Bækgaard
- 24 Enhed og mangfoldighed i Thisted**
– om smerten og udfordringerne i samarbejdet mellem lokale frikirker
Af Bent Hylleberg
- 26 En mulig mission – tre-i-en-kirke**
– perspektiverne for samarbejdet i Mission Possible
Af Lone Møller-Hansen
- 28 Der skal ske noget nyt ... Nu!**
– Rundbordssamtale om fremtiden for BiD's ungdomsorganisationer
Af Lone Møller-Hansen
- 31 Døbte og døde**
- 32 Træf de rigtige valg**
– portræt af Anders Kjeldgaard
Af Henrik Andersen og Lola Skagen
- 34 Baptistkirkens missionsprojekter 2009**
– vi vil være i mission lokalt og globalt
Af Lola Skagen (red.)
- 36 Hvem er Baptistkirken i Danmark?**
– En søgen efter vores identitet
Af Maria Klarskov

Gør det, du er bedst til

[☰] Lola Skagen

»Gør det, du er bedst til – det gør vi!« Sådan lyder sloganet for et stort dansk pengeinstitut, og i grunden er det et rigtig godt slogan, vi burde adoptere hver især. I stedet for at fokusere på, hvad nabomenigheden har, gør eller kan i forhold til, hvad vores egen menighed har, gør eller kan, burde vi fokusere på, hvad det er, vi er bedst til – med de ressourcer, der er tilgængelige – og så gøre det. Vi hører ofte, at det er børnene og de unge,

der tegner menighedens fremtid. Sort ser det altså ud for de menigheder, der ikke har et blomstrende eller velfungerende børne- og ungdomsarbejde? Sådan behøver det ikke være, hvis bare vi gør det, vi er bedst til. Som generationer har vi meget at lære af og sige hinanden, og det handler om at skabe rum og sprog for meningsfulde samtaler og samvær snarere end at skabe kirke for alle aldre. I dette nummer har vi sat fokus på børn og unge i menighederne ud fra det perspektiv, at Gud er Gud for alle aldre – og ikke kun Gud for en kirke for alle aldre. God læselyst!

Den aktuelle situation i Baptistkirken

Noget må dø

📷 Peter Klarskov [≡] Lone Møller-Hansen

Vi vælger hvert år en ledelse for Baptistkirken i Danmark. Det sker på missionsstævnet. Der er sjældent kampvalg. Det mindste, man kan gøre over for en valgt ledelse, er at vise taknemmelighed over, at de vil bære byrden og løse opgaverne, og støtte dem. »Men der har været for langt mellem opmuntringerne«, fortæller formand Finn Basnov og generalsekretær Jan Kornholt.

De sidste år har der været talt meget om forandringer. Vi er ikke meget for det – for forandringer gør os utrygge. Vi skal nærmest tvinges til det – og tvangen kom i form af manglende ressourcer, både frivillige, der ville løfte en opgave, og penge til at løse opgaverne for fæl-

lesskabet. Men forandringer sker lettest og mest smertefrit, når lyst og begejstring er drivkraften. Desværre har det ikke kendetegnet Baptistkirken i Danmark de seneste år.

90 pct. af henvendelser til ledelsen har været kritik og brok. De, der efterlyser ledelse, vil kun følge ledelsen, hvis de går i præcis den retning, som vedkommende selv vil gå. Andre slår på menighedernes egne udfordringer: »Fællesskabet er for dyrt og besværligt, men det vi brænder for, skal i hvert fald ikke spares væk.«

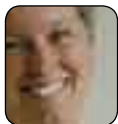
I december 2008 fik ledelsen nok. I et brev til menighederne d. 10. december skrev missionsrådet: Forandringsprocessen er sat i stå fra centralt hold og bliver

kun gennemført i det omfang, der er menigheder og enkeltpersoner, der tager ansvar. Missionsrådet går kollektivt af til sommer, og generalsekretæren stopper senest med udgangen af november i år.

For mange var det brev et chok. På den anden side er det en chance for at se, hvem vil være med i Baptistkirken i Danmark, når der skal tages svære beslutninger? Nu viser det sig, hvem der vil gøde og vande, mens vi venter på den vækst, som kun Gud kan give. Vi har ikke gødet og vandet omkring den valgte ledelse. Kun læsset møg af. Og for meget møg kvæler væksten! Mon jordbunden er gødet, så noget kan dø, for at noget nyt kan vokse op? (Johannes-evangeliet kap. 12 vers 24). ■

» Mon jordbunden er gødet, så noget kan dø, for at noget nyt kan vokse op? «

Kaos i Baptistkirken i Danmark

[] Lone Møller-Hansen [] Kurt Bøgsted, collage: Ole Steen

Generalsekretær Jan Kornholt var først fyret med næsten et års varsel og derefter er fyringen trukket tilbage. Forandringsprocessen er aflyst, men der skal stadig ske forandringer. Nu på menighedernes initiativ. Og så går Baptistkirkens ledelse – Missionsrådet – kollektivt af til sommer.

»Men vi smækker ikke med døren«, siger Baptistkirkens formand Finn Basnov.

Det er vist ikke for meget sagt, at der er kaos i Baptistkirken i Danmark. Signalerne fra ledelsen har svinget fra et meget dramatisk brev til menighederne den 10. december 2008, hvor det blev bekendtgjort, »at den nuværende forandringsproces er aflyst, at missionsrådet går af til sommer og at generalsekretæren afskediges senest med udgangen af november 2009.«

Den 7. januar 2009 kom et nyt brev ud til menighederne, hvoraf det fremgår, at generalsekretæren alligevel ikke er fyret. Brevet indeholdt et oplæg til, hvordan samtalerne om Baptistkirkens fremtid kan

forme sig i menighederne. Missionsrådet tager initiativ til, at der afholdes regionale møder i uge 14. »Vi kunne ikke bare aflyse arbejdet med forandringer, men det bliver på en anden måde. Under alle omstændigheder skal der ske forandringer«, siger Jacob Anhøj, formand for kommunikationsudvalget og dermed også medlem af Missionsrådet.

For dramatiske

Formanden for Baptistkirken i Danmark Finn Basnov indrømmer, at de var for dramatiske i det første brev. »Vi har stor tillid til Jan og håber, at han vil være der til at hjælpe en ny ledelse efter sommerens missionsstævne.« Samtidig understreger Finn Basnov, at missionsrådet ikke »smækker med døren«. »Vi har oplevet, at der er dyb mistillid til os – og dermed også til mig som formand. Vi bliver beskyldt for, at vi »har skjulte dagsordener«, at vi »ikke lytter til det, der siges«, og at »vi har bestemt alting på forhånd.« I de fire år, jeg har været formand, har jeg ønsket at gøre alt åbent, at få alle med. Vi er ikke nogen professionel ledelse, og problemet i BaptistKirken er bl.a. at der bliver efterlyst ledelse, men man ønsker ikke at følge

ledelsen, når den så vil gå foran. For det er baptister ikke vant til.«

Den gyldne mulighed

Jacob Anhøj er ikke forskrækket over kaos'et i BaptistKirken. »Vi har skabt et tomrum, som betyder, at vi er nødt til at tale sammen som menigheder. Det her er den gyldne mulighed for ægte forandring. Hvad er det værste, der kan ske? At Baptistkirken i Danmark lukker? Jeg tror ikke, at det vil ske. Opbakningen er enorm og de, der brænder for vores kirke, vil bare finde nye måder at arbejde sammen på. Mennesker og menigheder vil eksistere også uden Baptistkirken i Danmark.«

»Forandring er et livsvilkår«, siger Finn Basnov, og fortsætter: »Derfor vil BaptistKirken også udvikle sig i fremtiden, uanset vi har aflyst forandringsprocessen. Vejen til forandring bliver blot anderledes, end vi tidligere har tænkt. I stedet for at vi som ledelse bare fremlægger endnu en ny plan, så lægger vi nu op til en samtale, hvor det er menighedernes ledere, der får mulighed for at forme nye udviklingsinitiativer. Derved sikrer vi det helt afgørende, at initiativerne til udvikling har sit udspring og ejerskab i menighederne og ikke kun hos os som ledelse.«

Læs hele brevet fra Finn Basnov på
www.baptistkirken.dk

» Vi er ikke nogen professionel ledelse, og problemet i BaptistKirken er bl.a. at der bliver efterlyst ledelse, men man ønsker ikke at følge ledelsen, når den så vil gå foran.

For det er baptister ikke vant til. «

– Finn Basnov

Fakta | Regionale møder

Der bliver afholdt fem regionale møder, hvortil hver menighed bliver opfordret om at deltage med op til fire personer – »menighedernes reelle ledere«, dvs. personer som dels kender menigheden rigtig godt og dels har et aktuelt lederansvar, og som derfor både kan tale på menighedens vegne, og som der bliver lyttet til i menigheden.

- Mandag den 30. marts kl. 19.00-21.30: Roskilde Baptistkirke
- Tirsdag den 31. marts kl. 19.00-21.30: Odense Baptistkirke
- Onsdag den 1. april kl. 19.00-21.30: Vårst Baptistkirke, Øst-himmerlands menighed
- Torsdag den 2. april kl. 19.30-22.00: Silkeborg Baptistkirke
- Fredag den 3. april kl. 19.00-21.30: Sindal Baptistkirke

Missionsrådet deltager helt eller delvist i alle møderne, men vil ikke styre samtalen og hvad der kommer ud af de bagefter: »Vi vil ikke stå i vejen for at processen lykkes«, som Finn Basnov siger.

Målet er at få menighedens ledere til – på baggrund af samtaler i egen menighed – at mødes for at arbejde med BaptistKirkens fremtid. Endvidere er målet at give menighedernes ledere mulighed for at tage initiativer til, hvad der nu skal gøres og eventuelt tage initiativ til yderligere samtaler på lokalt, regionalt eller landsplan. Det primære fokus lægges på fællesskabets indhold.

De deltagende menigheder opfordres til på hvert af disse møder at vælge en eller to personer, som sammen – op til ti personer – skal samle op på samtalerne og eventuelt mødes i forbindelse med Missionskomiteens møde i april.

Jan

Finn

Erik

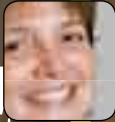
Jacob

Allan

Thorsten

Ekspertterne i børnenes liv

[≡] Marianne Riis [✉] Per Bækgaard

Hvis ansvar er børnenes åndelige vækst – børnemedarbejdernes eller forældrenes? Det spørgsmål har vi stillet børnepræst, Marianne Riis. Læs her hendes svar, som giver anledning til eftertanke såvel hos børnemedarbejdere som forældre.

Har du nogen sinde tænkt over, at der ikke er noget bibelsk fundament for at have en børnekirke eller en søndagsskole? Ikke ét sted i Bibelen vil du kunne finde en reference. Det skyldes, at hele idéen med at lave børnekirke er forholdsvis ny, kun ca. 300 år gammel. De første startede i Gloucester i England, og i slutningen af 1700-tallet kom den første søndagsskole til Danmark. Det er en ting, som er udsprunget af vores kultur.

Derfor kan det godt have sin berettigelse at have en børnekirke eller søndagsskole, faktisk tror jeg, at det er en nødvendighed. Vi skal bare ikke tro, at børnekirken er en gudgiven institution, som skal varetage børnenes åndelige vækst. Netop fordi børnekirken er udsprunget af en kulturel kontekst, skal vi være meget bevidste om Guds principper for børnene.

Troens fundament lægges i hjemmet

Børnenes åndelige opdragelse ligger i hjemmet. Det taler Bibelen helt entydigt om både i det gamle og det nye testamente (f.eks. Efeserbrevet kap. 6 vers 4, 5. Mosebog kap. 32 vers 46, 5. Mosebog kap. 6 vers 6-9). Børnekirken er 'bare' flødeskummet på lagkagen, selve kagen bliver bagt derhjemme!

» Børnekirken er »bare« flødeskummet på lagkagen, selve kagen bliver bagt derhjemme! ««

Simpel hovedregning kan anskueliggøre dette. Hvis vi antager, at et barn i gennemsnit kommer i børnekirke ca. hver anden søndag, og vi fratækker ferier og familiebegivenheder, så ser vi barnet i kirken cirka 20 gange om året, svarende til omkring 30 timer – på et helt år! I modsætning til forældrene, som har deres børn i tusindvis af timer derhjemme! Det er åbent, at det er i hjemmet, at det åndelige fundament hos barnet skal lægges.

Desværre er det min erfaring, at rigtig mange familier ikke taler tro i hjemmet. Jeg undres til tider over, hvor lidt kendskab »menighedsbørn« har til Bibelen. Måske det skyldes en blufærdighed mellem forældre og barn, eller det kan skyldes, at forældre er vant til eksperter i børnenes liv. De oplever det i daginstitutionen, i skolen og til fodboldtræning. Måske forældrene ser

børnemedarbejderne som eksperter, når det gælder deres børns åndelige liv? Og måske er vi børnemedarbejdere meget villige til at påtage os den rolle? Det rigtig farlige ved denne udvikling er, at børnenes tro bliver en aktivitet, som de går til på linie med spejder, ridning eller gymnastik. Det bliver ikke en integreret del af deres hverdag.

Samarbejdet mellem kirke og hjem

Hvad skal vi så stille op med børnekirken? Det er vigtigt at se børnekirken som en samarbejdspartner til forældrene. Et åbent sted, hvor forældrene kan hente gode idéer og støtte til at integrere deres tro i hverdagen med deres børn. Sørg for at have sedler med information om dagens eller månedens tema til forældrene. Send forældremails ud, så forældrene kan holde sig opdateret og blive inspireret. Hjælp forældrene til at se dette som en opmuntring, og

ikke en ny byrde i deres ofte meget travle liv. Vær taknemmelig, når forældre stiller krav eller kommer med input til hverdagen i børnekirken – det er jo *deres* børns kirke. Men vær heller ikke selv bange for at tydeliggøre forventninger til forældrene, når det f. eks. gælder fremmøde, børnenes opførelse, forældremøder, »hjemmearbejde« f. eks. i form af at læse børnebibelen igennem med deres børn.

Del dit trosliv med dit barn

Til jer, der er forældre: I har en helt unik mulighed for at give jeres tro videre til jeres barn. Det er vigtigt for barnet at høre jeres troshistorie, og at I deler både tro og tvivl i hverdagen. Måske I allerede snakker om bønnesvar derhjemme, ellers kan man have en lille bog klar til at holde regnskab på Guds svar på bøn – man bliver tit overrasket over, hvor mange gange Gud svarer på bøn på en helt hverdagsagtig måde. Tænk på hvor meget indflydelse jeres barn modtager

Fakta | Marianne Riis

Marianne er 41 år, gift og har to teenagere. Er uddannet sygeplejerske og har også arbejdet som lærer. Siden hun var 15 år gammel har Marianne været frivillig engageret i børnearbejde, og har de sidste syv år været ansat som børnepræst i Kirken i Kulturcenteret i København, hvor hun er leder af børnearbejdet KATSJ. Til daglig er Marianne leder for ca. 70 frivillige medarbejdere. Derudover er Marianne med i arrangørgruppen af BMK, som hvert andet år udbyder en national konference for børnemedarbejdere i hele landet.

i skolen, blandt venner, fra TV og internet. Prioritér jeres indflydelse højt. Og så kan jeg ikke opfordre nok til, at tage jeres barn med i kirke hver søndag om muligt. Det er vigtigt, at dit barn føler sig hjemme dér – og ikke kun er på besøg. Jo ældre barnet er, jo vigtigere bliver det at have venner i kirken. På et tidspunkt bliver vennernes indflydelse nemlig stærkere end jeres egen. ■

☰ Anna Sofie Gjerrild ☑ Per Bækgaard

WaterWalk – en kirke for unge

Den første lørdag i hver måned mødes teenagere fra en stor del af landet i Roskilde Baptistkirke, for at deltage i WaterWalk. Fra WaterWalk startede i 2003 med få deltagere, har det i dag udviklet sig til en gruppe på omkring 100 teenagere.

Målet er klart. »Med WaterWalk ønsker vi at skabe et netværk, hvor unge kan samles, dele liv og opmuntre hinanden«, forklarer Rino Pagels, ungdomspræst i Roskilde Baptistkirke. »Vi ser WaterWalk som en kirke med dele af mange kirker. I stedet for at unge i hver deres kirke samles og måske ikke rigtig kan få noget stort op at køre, så kan man komme i WaterWalk og være en del af et stort fællesskab. Vi arbejder for, at de unge får ejerskab af WaterWalk og på den måde også engagerer sig i vores arbejde.«

Et anderledes ungt miljø

WaterWalk har et tæt samarbejde med bl.a. Skovbo Efterskole. Efterskolen ankommer med elever til WaterWalk, som får mulighed for at være med i det praktiske arbejde og bl.a. medvirke i WaterWalk-bandet. Simon Thonsgaard, 18, hørte om WaterWalk første

gang, da han gik på Skovbo. I dag er han med i ledergruppen, og ønsker at videregive nogle af de oplevelser WaterWalk har givet ham: »Første gang jeg var til WaterWalk var der en fantastisk stemning. Allerede fra starten fik jeg et indtryk af et godt fællesskab. Det skaber jo et helt andet miljø for unge omkring det at prise Gud, når man har lagt salmebøgerne på hylden og fundet »spaden« og trommerne frem.«

Et supplement til ens egen kirke

Nu vil nogle måske tro, at når WaterWalk samler de unge ét sted, så drænes andre kirker for unge. Det er dog langt fra ønsket. »Vi prøver at opmuntre så mange kirker, vi kan, til at koble sig på vores netværk. Vi håber, at de ser ideen i at være hos os samtidig med, de er i deres egen kirke«, siger Rino. Simon tilføjer: »Det er fantastisk, at unge kommer langvejs fra for at være en del af vores fællesskab, men man skal bruge WaterWalk som et supplement til den kirke, man kommer i. Det er vigtigt at have et kirkeligt grundlag derhjemme! Men det er da et adrenalin-kick uden lige at være så mange unge sammen, som lever for én og samme Gud. Det er med til at styrke unges tro.« ■

»... dirty girl ...«

– når ord gør ondt

Kender du det: Du sidder i klassen, og nogle hvisker »so«. Du ved, de snakker om en pige fra din klasse. Hun er anderledes og ret kikset, men er det okay at kalde hende det? Måske har du endda selv været med til at sige det eller grinet lidt i baggrunden?

»*Dirty girl*«, hvisker de rundt i klassen. Nogle fniser. Mercy ved godt, de taler om Anne. Anne bor med sin stedmor, og hun får ikke altid vasket sig, inden hun kommer i skole. Hun lugter, og der er ingen, der gider være sammen med hende. Hun står tit alene i frikvarteret. Mercy har en gang snakket med hende, og Anne fortalte, at hun ikke måtte låne sin stedmors sæbe. Hun havde ikke råd til selv at købe et stykke ... Mercy bliver afbrudt i sine tanker, da hun hører nogle råbe: »*Mercy spiser hund*«. Mercy smiler forlegen og kigger ned. »*Der, hvor Mercy kommer fra, er der intet mad at få, der er så tørt, at køerne sulter*«, fortsætter de, og klassen griner højlydt.

Mercy flyttede med sine forældre til storbyen og bosatte sig i et af Afrikas største slumområder, Kibera. Før boede de i et meget tørt område, og de flyttede til byen, for at hendes far og mor kunne få bedre jobs her. Det går dog ikke så godt. Mercys far har kun job en gang i mellem, og hendes mor tjener næsten intet ved at bære store sække med sten op til byggepladsen. Mercy har aldrig spist hund: det lyder rigtig ulækkert, synes hun. Hun elsker derimod pommes frites, men det er sjældent, at hun får to kr. med til frokost, så hun kan købe en lille pose. Mercy ved, at resten af skoledagen bliver træls på grund af denne kække bemærkning, som var til stor morskab for resten af klassen.

Ord (på dansk, på engelsk, på swahili ...) kan være med til at ødelægge, og de kan bygge en mur, som holder folk udenfor. Jesus så de folk, som andre stødte væk, fordi de var beskidte, opførte sig mærkeligt eller Han var sammen med dem, og han var ligeglad med, hvad de andre sagde. What would you do?

Selvom vi gerne vil gøre det gode, kan vi nogle gange komme til at sige dumme ting. En fyr ved navn David kendte til det, og skrev derfor en sang om det: »Gud, sæt dørmænd ved min mund. Tjek, at ikke grimme ord slipper ud. SOS. Lad ikke mit hjerte gøre det onde.« Sangen er en bøn til Gud, og er faktisk skrevet for flere tusinde år siden. Du kan selv læse den i Salmernes bog kap. 141, vers 3-4. David bad Gud om hjælp til nogle gange at holde mund og være forsigtig med, hvad man sagde, og til at hjælpe sig med at tage afstand fra det onde. Det gav mening både for tusindvis af år siden – og i dag, og det gælder overalt, både i Danmark – og i Kibera-slummen i Kenya. ■

Skoleklasse i Kibera

Fakta | Britt Korsgaard

Britt Korsgaard er lærer på Skovbo Efterskole og er ved at videreudanne sig til pædagogisk antropolog. I den forbindelse har hun været tre måneder på feltstudie i Kibera.

Har du brug for at faste

[] Ole Lundegaard [] Svend Eli Jensen

Fra Baptistkirken er kommet en opfordring til alle om at deltage i fasten under mottoet Forbrug – Brug For. Vi opfordres hver for sig, i familien og i menighederne til at finde måder at nedsætte vores forbrug på. De indsamlede penge går til kirke/skolebyggeri i Burundi.

Fasten på vej tilbage

Det har ikke været almindeligt blandt baptister, lutheranere og andre protestanter at faste. Det er noget for ortodokse og katolikker. Under reformationen i det 16. årh. gjorde man op med faste som en pligt og en bodshandling, som det var i katolicismen.

Nu er faste dog ved at vende tilbage blandt protestanter. Mange afstår i fastetiden – dvs. fra fastelavn til palmesøndag – fx fra at spise kød, særlige delikatesser, drikke øl og vin, se TV eller hvad, den enkelte beslutter sig for.

Ny form for navlebeskuelse?

Hvad er det for noget pjat, vil nogen indvende! Har Gud ikke skabt både maven og maden? Siger Paulus ikke netop, at »maven er til maden, og maden til maven«, og »alt, hvad Gud har skabt, er godt og skal ikke forkastes, når man tager imod det med tak«.

Hvad skal det selvplageri så til for? Er det ikke bare et camoufleret forsøg på selvretfærdighed?

Jo, det kan det være – men er det ikke nødvendigvis. Jesus kritiserede farisæerne for at bruge faste som religiøst show-off, men han fastede selv – endda i 40 dage – og disciplene og de første kristne fastede også. Forkert brug ophæver som bekendt ikke ret brug.

Fastens frugt

Der er desværre ikke her plads til ordentligt at udfolde hverken teologisk eller praktisk, hvad faste er. Men der skrives og siges igen meget om fastens gavnlighed, og den, der er interesseret, kan let finde bøger, artikler eller materiale på Internettet om det. Lad mig nøjes med at pege på nogle få af fastens aspekter, der aktualiseres af vores liv i et overflodssamfund.

Faste skærper »synet«

Faste har med kroppen at gøre, men er først og fremmest en åndelig sag. I den kristne faste erstattes fx mad (eller en del af maden) af læsning af bibelen og kærlighedsgerninger, hvorved Kristus og vores næste får en større plads i vores liv. Ved at afstå fra fx mad bliver vi også mere opmærksomme på den – ofte uforholdsmæssigt store – rolle, nydelsen af mad og drikke har i vores liv. Du ser med ny kvalmende klarhed forbrugersamfundets magt over sindet.

– det kan være din næste har (brug for, at du gør det)

Faste øger taknemligheden

I det daglige, hvor vi ofte spiser, hvad vi har lyst til, når vi har lyst til det, glemmer vi måske, hvor stor en gave det er at kunne spise sig mæt hver dag. Det privilegium har millioner af vores søstre og brødre ikke. Når man nedsætter sit eget forbrug, bliver man mere taknemlig for de ting, man faktisk har.

Faste skaber solidaritet

At forstå Kristi lidelser dybere har altid været en central del af den kristne faste. Men fællesskabet med Kristus betyder også solidaritet med enhver, der lider under sult og tørst, undertrykkelse og fornedrelse. Sand faste har derfor intet at gøre med at være selvcentreret eller at have lyst til at pine sig selv, men at søge fællesskab med Kristus *og med enhver søster og bror, der lider sult eller anden nød.*

Læg gafflen og tag skeen i den anden hånd

Det er netop som en konkret solidaritetshandling, at fasten er meget aktuell i dag i vores forbrugs- og nydelsesfikserede samfund. Men hånden på hjertet – det er ikke os, der lever i et overflodssamfund, vi tager del i det! Vi behøver ikke tale forarget om andre menneskers store forbrug og ødslen med penge på nydelser og fornøjelser, mens den fattige verden må se til. Vi er da selv en del af vanviddet og afgudsdyrkelsen!

I den fastetid, der løber frem til palmesøndag har vi en gylden anledning til at deltage i fasten på en meget konkret måde. Fra Baptistkirken er kommet en opfordring til alle om at deltage i fasten under mottoet **Forbrug – Brug For**. Vi opfordres hver for sig, i familien og i menighederne til at finde måder at nedsætte vores forbrug på. Læg fx de penge til side, som du/I ville have brugt på luksusfødevarer, slik, vin, øl, spiritus, cafébesøg osv. Med pengene fra dit (over)forbrug kan du vise solidaritet med verdens fattigste. Beløbet går til kirke/skolebyggeri i Burundi. Glædelig faste! ■

Støt projekt »Forbrug – Brug For«

Du, din menighed eller organisation kan støtte projekt »Forbrug – Brug For« med indbetaling til Giro konto 902 6045 eller Dansk Bank reg.nr. 3201 konto. 3201182417 mærket Forbrug – Brug For.

[] Hanne Kiel [] Kristian Kiel

Det var absolut det værd –

Den konklusion drager Asta Jørgensen efter et helt liv som missionær i Burundi. Hun rejste ud første gang som sygeplejerske i 1948 og forlod tjenesten i Burundi endeligt, da hun og hendes familie blev udvist i 1979.

Asta Jørgensen kom til Burundi som sygeplejemissionær kort efter sit bryllup med Jens Anker Jørgensen, der allerede havde været missionær i næsten 10 år. De lagde langt størstedelen af deres liv i Afrika.

Udvikling mod selvstændighed

Ved Asta Jørgensens ankomst var Urundi koloni under belgisk styre. Ved udvisningen var Burundi en selvstændig, afrikansk stat præget af spændinger mellem folkegrupper og modsætningen mellem militært styre og demokrati. (Urundi var landets navn, mens det var under belgisk styre. Burundi er en genoptagelse af områdets oprindelige navn og hører sammen med den selvstændige statsdannelse, red.)

Du kom til Burundi fra et Europa, der lå i ruiner efter 2. verdenskrig. Hvor stor var forskellen egentlig på det tidspunkt?

»Forskellen var lige så stor dengang som i dag – ja, faktisk var den større. Størstedelen af befolkningen levede på landet som meget fattige, selvforsynende bønder. En del søgte til byerne og fik arbejde hos belgjerne. Vi havde 4 ansatte til det daglige arbejde med haven, madlavning, vask og rengøring. Jeg lærte dem de simpleste ting om hus, hjem og renlighed. De tjente en dagløn – og vi kunne koncentrere os om arbejdet.«

Hvad var den mest iøjnefaldende forandring, mens I var i Burundi?

»Da vi kom, var Burundi koloni. Alle var analfabeter. I den sidste periode havde mange gået i skole; børn og unge kunne læse. De voksne var stadig analfabeter. Samfundet havde ændret sig. Overgrebene på befolkningen i 1972 førte ind i en spiral af vold. I slutningen af 70'erne var befolkningen præget af sorg, og alle var knuget af angst.

Vi hentede på et tidspunkt vores drenge på kostskolen. På en strækning var grøften fuld af døde tutsier. På tilbageturten snakkede jeg løs om udsigten til den anden side for at distrahere drengene. Da vi var kommet hjem, sagde de: »Du så slet ikke, at grøften var fuld af døde tutsier.«

Vi følte, at vi skulle blive. Det arbejde, Gud havde sat os i, skulle vi blive i. Gud bevarede os. Vi var ikke bange.«

I blev udvist fra Burundi?

»Ja. En indflydelsesrig, statsansat mand kom til klinikken og forlangte en gratis indsprøjtning med penicillin. Jeg gennemtrufede betaling. Derefter blev vi udvist. Men det var et påskud. Regeringen udviste alle de gamle missionærer. Vi vidste og forstod for meget. Jens Anker og jeg og vores søn, Bent, blev afhentet af politiet og sat på et fly ud af landet.«

Fra missionsstationer til kirkesamfund

Under 2. verdenskrig kunne man ikke holde kontakt med Danmark, så økonomien var begrænset til de midler, missionærerne tidligere havde modtaget. Derfor blev burundi inddraget i overvejelserne om arbejdets fortsættelse. (Burundi er navnet for landets borgere – det svarer til »danskere«, red.)

I 1961 afholdt Burundis Baptistsamfund sit første årsmøde. Missionsarbejdet var blevet til en selvstændig kirke. Hvordan oplevede du den udvikling?

»Grundlaget blev lagt med Jens Ankers arbejde med evangelist-uddannelsen. Med

i hvert fald for mig

Det arbejde,
Gud havde sat
os i, skulle
vi blive i.

Det var absolut **det værd** – i hvert fald for mig

Fakta | Asta Jørgensen

- Asta Jørgensen blev født i på en gård i Himmerland den 7. juli 1916. Fra 1925 tjente hun på egnens gårde.

Uddannelse:

- Asta Jørgensen arbejdede i 1933-1937 først som elev, siden som afdelingsleder ved Åndsvageforsorgen på Ebberød-gård.
- Derefter var hun sygeplejeelev på Hjørning Sygehus 1938 – 1942 og ansat på Københavns Kommunehospital 1943 – 1945. Samtidig var hun elev på seminariet i Tølløse. I 1946 fulgte sprogkursus, jordemoderuddannelse og kursus i tropemedicin i Belgien.

Tjeneste:

- 1947 – 1948 studieophold på missions-skole i England.
- 1948 – 1966 missionær i Burundi: i de år opbyggedes arbejde og klinikker i Ruhinga og Mataba.
- Perioden var afbrudt af orlov i Danmark og studieophold i Schweiz og Belgien
- 1966 – 1970 sygeplejerske i Giv og Vejle og præstefrue i Givskud.
- 1970 – 1975 sygeplejerske i Brønderslev og præstefrue i Brønderslev -Vraa menigheder.
- 1975 – 1979 missionær i Burundi.

Familie:

- 1947 gift med Jens Anker Jørgensen. Sammen fik de sønnerne Kaj (1948), Paul (1951) og Bent (1953).

10 måneders uddannelse som grundlag gjorde evangelisterne et enormt arbejde med at udbrede evangeliet. Det førte til en voldsom vækst i menighederne.

Ledelsen af arbejdet overgik glidende til barundi. Lederne af menighederne havde jo levet sig ind i missionens arbejde. De var oplært af os – og endelig var vi der jo, så de kunne spørge os.«

En del af fællesskabet

Der har altid været forskel på missions-selskabernes tænkning. Nogle selskaber mente, at missionærerne skulle leve standsmæssigt som hvide. Andre har ment, at for at bringe evangeliet til et folk må man leve som dette folk. Hvordan var jeres forhold til barundi?

»Vi levede på europæisk vis som hvide i Afrika, men vi var en del af menighedens fællesskab. Jens Anker var vellidt. I sin første periode havde han opbygget et nært

fællesskab med barundi. Det fællesskab fik jeg foræret.

I 50'erne samledes i tusindvis af mennesker til helliggørelsesstævner. Om aftenen sad vi på små skamler i mørket midt mellem dem alle og tog del i bønnen og sangen. Det var vidunderligt.«

En pris at betale

Du siger, at det var det hele værd – var der slet intet negativt i livet som missionær?

»Det meste var godt og positivt, men selvfølgelig var ikke alt lige let. Drengene var ikke ret store, da de måtte på kostskole. I begyndelsen i Burundi, siden i Tanzania og så på skolerne i Tølløse, mens vi var i Burundi. Det var svært – og i 1966 blev vi i Danmark af hensyn til drengenes uddannelse. De skulle jo leve i Danmark. Da jeg fyldte 90 år, inviterede jeg dem med til Burundi. Paul og hans søn og jeg rejste sammen derud på besøg. Det var en dejlig tur.« ■

Et åbent fællesskab

📷 Inge Mølgaard [☰] Karen Kanny Kruuse

Stefan Ægidius dirigerer til gospelkoncert i Nykøbing Baptistkirke.

Der er igen søndagsskole i Falsters Baptistmenighed.

Der pakkes 30 kasser til Letland.

Vietnamesiske gæster til gudstjeneste.

Det er vanskeligt at sige, hvordan et fællesskab opstår. Det er noget, der gror frem, uden at man egentlig mærker det. Baptistmenigheden på Falster svarer her på spørgsmålet fra Midsjællands Baptistmenighed: »Hvordan er jeres åbne fællesskab blevet til, og hvordan fungerer det i hverdagen?«

Med en overvægt af ældre medlemmer må menighedens aktiviteter bestå i noget, vi kan være fælles om. Vi holder fast i gudstjenesten hver søndag, og alle kirkegænger er inviteret til at deltage i kirkekaffe med lidt frokost. Her kan vi tale sammen om alt muligt, og der er i menigheden en forståelse for, at ingen skal føle sig tilovers. Det

betyder, at der altid er en fra menigheden, der sætter sig blandt »de fremmede«. Vi er selv kun 21 medlemmer, men gudstjenestebesøget er gennemsnitligt 25-26. Vores mål er, at nogle på længere sigt må slutte sig til menigheden.

Gospelkoret bringer nye muligheder

De mange kirkegængere kan delvis forklares ved gospelkoret, der øver i kirken hver anden lørdag, og som synger rundt omkring på Lolland-Falster. De synger naturligvis også på »hjemmebane« i baptistkirken. En del af koret er blevet til en lovsangsgruppe, der medvirker ved ca. halvdelen af årets gudstjenester. Koret er en blanding af kristne og ikke-kristne, men alle er glade for at synge og deltage

i gudstjenester og arrangementer. Alle gospeløvelser begynder med bøn, og der bliver talt om gospelsangenes indhold og karakter. Der er et godt fællesskab i koret, og der bliver hygget, talt ud om konflikter og problemer og om hverdagens glæder og gode oplevelser.

I en årrække har der ikke været børn i menigheden, men nu er der ni børn, så der er basis for en søndagsskole. Tit er der også børn, hvis forældre ikke tilhører menigheden, og til vores adventsfest var der 20 børn. ■

» I en årrække har der ikke været børn i menigheden, men nu er der ni børn. «

Falsters menighed sender stafetten til Sønderjyllands menighed med spørgsmålet: »Hvordan fungerer samarbejdet med Esbjerg i hverdagen, og hvordan påvirkes det lokale arbejde?«

Aftryk og udtryk – kendetegn

[☰] Troels Thorndal og Jens Wendel-Hansen [☑] Kaj Bolvig Hansen og Per Bækgaard

Troels Thorndal og Jens Wendel-Hansen tager her hul på en samtale om, hvilke aftryk baptister tilbage i historien har sat for vores baptistiske selvforståelse, samt hvilke udtryk, det giver nu. Den første del af samtalen handler om **dåben**.

Kære Troels

Hos min farmor hænger et billede: »Baptisterna« af Gustaf Cederström. Billedet forestiller en udendørs baptistisk dåb. Det synes at være tidligt på dagen. Der er en stor andægtighed over billedet. En er ved at blive døbt, et andet menighedsmedlem sidder med øjnene mod himlen på land, en ung hvidklædt kvinde på land har begravet hovedet i sine hænder og synes tydeligt rørt over sit dåbsøjeblik. Alle de øvrige menighedsmedlemmer kigger mod handlingen, der foregår i søen. Vandet kunne være koldt eller varmt. Det synes ikke at have relevans for andre end den, der ser på billedet.

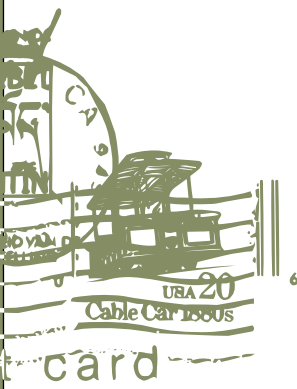
Jeg forestiller mig, at det må have været på samme måde, da de første danske baptister blev døbt i Lersøen i 1839. Prøv at forestille dig sådan en virkelig råkold efterårsdag... hvad skal der ikke til for at gå sådan noget igennem! Men det har de måske knapt nok tænkt over.

Nervøs – men ikke bange

Det sætter alligevel i nogen grad ens egen dåb i perspektiv. Selvom jeg også blev døbt på en efterårsdag, foregik det i en dejlig opvarmet kirke. Jeg stod ikke med frygten for at blive arresteret eller i det hele taget set videre skævt til. Jeg erkendte bare for Gud og menighed, hvad jeg så som sandheden: At Jesus er min herre og frelser. Og jeg var da alligevel møg-nervøs og havde følt tvivl og usikkerhed ved at gå igennem det. Hvor meget større må de førstes tvivl, usikkerhed og nervøsitet ikke have været? Men de insisterede på selv at sige ja – ikke bare lade forældrenes ja i barnedåben være nok, men erklære for Gud og mennesker, at Jesus var deres herre og frelser på den måde, de opfattede som den rette bibelske måde.

Ser vi som danske baptister mon stadig dåben med samme lidenskab? Ligger denne indre brand stadig i hjerterne på os? Ville vi gøre det samme i dag – altså sætte vores anseelse, fremtid, ja hele vores nuværende tilværelse over styr for at følge Bibelens ord? Det er alligevel værd at tænke over ...

Med venlig hilsen
Jens

post card

før og nu

hundred år kaldt eller kaldt. Det er spøgelsesagtigt ud.

post card
Kære Jens

gen. Der er en der står foran i søen biletet. En er ned at blev delt, et andet menighedsmedlem vil det er en yngre i mere

Kære Jens

Ja, jeg kan godt huske billedet og har altid syntes det så meget spøgelsesagtigt ud. Hvis man ikke vidste, hvad det var, det egentlig forestillede, kunne man komme til at tro, at der var tale om et øjebliksbillede fra de sidste timer i en selvmordskult. Det synes, som om de er i færd med at forlade verden. Hvilket de utvivlsomt også var. Også i en langt mere positiv forstand end ved selvmord. Jeg tror i hvert fald ikke, at der er tvivl om, at der for mange af datidens baptister var forbundet meget andet og mere med dåben, end der er det i dag. Måske mere »enten-eller«, hvor vi i dag vil »både-og«, og ikke længere ser så skarpt et skel mellem et liv i Kristus og et liv i verden, et liv før og et liv efter dåben.

Fællesskab fremfor efterfølgelse?

Jeg tror, det hænger sammen med, at dåben i dag mere er blevet et familiært/ menigheds-mæssigt optagelsesritual, som nok kan synes bizart, men altså i vid udstrækning er anset som noget »nødvendigt« for at komme »med«. For at blive en del af »flokken«. At det altså er kommet til at handle mere om fællesskab end om efterfølgelse. Og måske derfor er dåben blevet »udvandet«?

Det gælder selvfølgelig ikke for alle. Men det er faktisk min fornemmelse, at de, der ikke har haft en baptistisk opvækst og ikke er blevet opflasket med døber-jargon og missionsstævner, og som alligevel ender i »dåbsgraven«, faktisk ender som bedre baptister end de, der er blevet født ind i det i kraft af klan og kristendoms-klasse. Netop fordi det krævede personlig efterfølgelse at gå ind i så fremmedartet et ritual i en så mærkværdig kirkelig sammenhæng. Sådan noget gør man ikke uden at mene det. For disse efterfølgere er dåben ikke kommet til kort. Heller ikke til »dåbskort«.

Med venlig hilsen
Troels Thorndal

Dåb i Mariager
Fjord sensomme-
ren 2008

Kirke for alle aldre

[≡] Morten Hedelund [📷] Collage: Ole Steen

Trommerne er for høje. Forkyndelsen er virkelighedsfjern. Det er ofte, hvad kirkens generationer har at sige hinanden – og derfor finder vi ligesindede at tale med i stedet.

Et kirkeligt eksperiment

Jeg deltog for nogle år siden i et kirkeligt eksperiment. I forsøget indgik en ung lovsangsgruppe og en ældre menighed. Opgaven for menighedens medlemmer bestod i at skrive deres personlige mening om lovsangen på en lap papir og putte den i en krukke. Lidt ligesom ris og ros – postkassen i Netto. Opgaven for den unge lovsangsgruppe bestod i at sluge den sønderlemmende kritik.

Desværre udtrykker dette eksperiment en generel tendens. Kirkens generationer synes at have forskellig smag samt syn på, hvordan man driver kirke. Bl.a. i erkendelse heraf finder der for tiden en kirkelig specialisering sted.

Kirkelig specialisering

Familiekirkerne – dem der både barnevel-

signer, begraver og har en klub for enhver alder – bliver færre. I stedet koncentrerer flere og flere kirker sig om en enkelt mission og målgruppe. Derfor findes der i dag kirker i alskens afskygninger. Det er godt nok. Problemet er, at i takt med den kirkelige specialisering, mindskes generationernes mulige kontaktflader. For den unge og den ældre generation vælger sjældent det samme. Jeg lader f.eks. min fars kommentar være i fred.

At generationerne går hver sin vej, er dog kun et problem, hvis man mener, at de har noget vigtigt at sige hinanden. Og har de så det?

Sprogforskelle

Apostlen Peter fortæller i sin pinsetale om, hvordan Gud vil åbenbare sin vilje til de unge gennem syner – og til de gamle gennem drømme. Det lader altså til, at Gud henvender sig til generationerne på forskellig vis. Og det er genialt. For det synes som om, at generationerne taler hvert sit sprog. Vi tillægger ord og begreber forskellig betydning og formulerer os tydeligvis ikke på

samme måde. Dette har at gøre med det forhold, at sprog og virkelighed er gensidigt forbundne. Og faktisk er, at generationernes virkeligheder – og dermed sprog – er væsensforskellige. Betyder det så, at vi ikke har noget at sige hinanden? Nej, tværtimod. Men det betyder, at vi har svært ved at gøre os forståelige overfor hinanden. Vores udfordring består derfor i, at forklare betydningen af de ord vi benytter, så vi kan udvikle et fælles sprog, en fælles virkelighed, der kan skabe grundlag for en gensidig forståelse.

Værdifuld vidensudveksling

Og hvad skal udviklingen af et fælles sprog så føre til? Værdifuld vidensudveksling. Min erfaring siger mig, at den ældre generation besidder en viden, som vi, den yngre generation, har brug for eksempelvis omkring bøn. Min oplevelse er, at ældre beder bedre. Deres bøn bærer præg af en kontinuitet og trofasthed, som man skal lede længe efter i den yngre generation. Samtidig har den ældre generation gjort sig erfaringer med, hvordan man kan

» Spørgsmålet: »Kirke for alle aldre?«
svar: At Gud er Gud – for alle aldre. «

» – En samtale føres bedst ansigt til ansigt, og her udgør de specialiserede kirker en forhindring. Udviklingen af et fælles sprog forudsætter et fælles rum, og hvis dette ikke er kirken, må vi skabe et alternativt rum – eller adskillelige. ««

bevare en livslang kærlighed til Kristus. Omvendt kan den yngre generation minde den ældre om deres første kærlighed. Om den forelskelse de følte, første gang de mødte Gud. Den ældre generation kan også tage ved lære af den yngres modige forsøg på at følge i Kristi fodspor i en verden, der er i konstant forandring.

Hvor skal vi mødes?

En samtale føres bedst ansigt til ansigt, og her udgør de specialiserede kirker en forhindring. Udviklingen af et fælles sprog forudsætter et fælles rum, og hvis dette ikke er kirken, må vi skabe et alternativt rum – eller adskillelige. Det kan gøres på flere måder. I én til én – relationer eller i venskabskirker. Det afgørende er, at vidensudvekslingen mellem åndelige børn, forældre og bedsteforældre begynder. Og en første fælles erfaring jeg tror generationerne vil gøre sig er, at spørgsmålet: »Kirke for alle aldre?« ikke kan ændre det grundlæggende svar: At Gud er Gud – for alle aldre. ■

kan ikke ændre det grundlæggende

Lærdom i børnehøjde

[] Birgitte Bækgaard [] Anders Skagen og Peter Klarskov

Hvilken undervisning er det, vi giver vores børn? Er det blot lærdom og bibelsk viden, vi fylder på, eller er det undervisning på en måde, så vi også formår at puste til ilden i børnenes åndelige liv? Læs her, hvordan en af deltagerne på Børnemedarbejderkonferencen, B-M-K, blev udfordret.

Hvordan bliver vi bedre til som samfund, forældre og børnemedarbejdere at løfte børnenes hjerter til Gud? Det var det helt centrale spørgsmål i den tværkirkelige konference for alle landets børnemedarbejdere. En konference

fuld af god undervisning, inspiration med dukker, sprælske sange, gode samtaler på tværs af geografi og kirkesamfund, god mad og sidst men ikke mindst velsignelse og vished om Guds løfter til dig!

Bliver det tom lærdom?

Mættet til randen af oplevelser, ideer og tanker til refleksion sad jeg søndag middag i bilen på vej hjem fra konferencen. En af de sætninger, der blev ved med at vække genlyd dybt i mig, var: *»Hvad er det vi giver vores børn – er det bare lærdom eller formår vi også at puste til deres åndelige liv?»* Når jeg tænker efter, er vi rigtig gode til at give vores viden videre. Børnene lærer en masse bibelhistorier, kender mange lignelser og ja, vi har det godt og sjovt med hinanden, men puster vi til ilden og troen i dem, giver vi dem et reelt valg, eller er vi med til at begrænse deres valg?

I første Mosebog kap. 1, vers 26 kan vi

» Giver jeg det enkelte barn frihed til at være sig selv, eller forsøger jeg at gøre dem til »gode og retskafne kristne« efter mine standarder? «

læse, at vi alle er skabt i Guds billede – som åndelige væsner – også børnene. Jesus lærer os, at vi skal blive som børn for at komme ind i hans Rige. Vi voksne skal altså lære af børnene. Det, der kendetegner børn, er, at de er ægte, ydmyge, umiddelbare, lever i nuet, er enkle og spontane, er åbne over for mennesker og verden og accepterer tingene. Børn har en evne til at vise tillid. Vi som børned medarbejdere har fået børnene betroet, og vi har et stort ansvar.

For at børn udvikler sig hensigtsmæssigt, og for at deres tro kan vokse, er der nogle basale behov, der skal dækkes. Børn har brug for tryghed, anerkendelse og kærlighed. Børnene skal ses og ikke bare kigges på. Vi skal give os tid til at lytte til dem og ikke bare fylde på med bibelsk viden. Børn kan ikke tage imod, hvis de bærer rundt på tunge byrder. Vi må tale med dem om deres tro, deres kampe og deres tvivl.

Ændre fokus

Vi puster til ilden, ved at de ser og oplever gode relationer. Vi må, når budskabet skal gå igennem, starte i børnehøjde, i barnets egen verden, tage emner op med relevans for deres hverdag. F.eks. frygt, uretfærdighed, tvivl m.v. og derefter se på, hvad biblen siger om dette. Det udfordrer mig – for ser jeg virkelig børnene, og lytter

jeg til, hvilke temaer der påvirker og præger deres hverdag, eller har jeg for travlt med at undervise dem om, hvad jeg synes, de bør vide? Forskellen er i praksis måske ikke så stor, men fokus er anderledes. Giver jeg det enkelte barn frihed til at være sig selv, eller forsøger jeg at gøre dem til »gode og retskafne kristne« efter mine standarder? Det er ikke bare mig, der skal undervise børnene – jeg skal også lære af dem.

At komme i børnehøjde handler om, at vi tør sætte vores egen dagsorden til side og give os tid til at tale med og specielt lytte til børnene. At finde ud af, hvad der rører sig i deres liv og i deres hverdag. Herefter kan vi anvende Guds ord til at belyse, trøste, opmuntre eller formane netop ind i det, der rører sig i dem. Hvis et barn f.eks. føler sig tilsidesat, anderledes og ensom, så snak med barnet om den følelse, og først bagefter måske fortælle historien om Zakæus (Lukas evangeliet kap. 19 vers 1-10), og om hvad det er Jesus gør og viser os i den beretning.

Jesus tager imod børnene og viser dem kærlig omsorg. Jesus værdsætter børnene for deres egen skyld – ikke for, hvad de gør og præsterer. Børnene er en del af menigheden. Børnene er ikke bare fremtidens kirke, men nutidens kirke. En stor men dejlig udfordring.

Guds velsignelse i jeres arbejde sammen med børnene! ■

Fakta

Børnedarbejder konferencen, BMK, er arrangeret i fællesskab af børne- og unge-forbund fra Apostolsk kirke, Baptistkirken, Dansk oase, Evangelisk Børnemission, Frelsens Hær, Metodistkirken, Missionsforbundet og Pinsekirken. Konferencen bød på et program med 30 spændende workshops med talere fra såvel ind- som udland, fællessamlinger, festaften, udstillinger med diverse undervisningsmaterialer, litteratur, musik, dukker m.v.

Enhed og mangfoldighed i Thisted

[≡] Bent Hylleberg [☐] Gerda og Jørgen Nielsen

Mange steder prøves nye veje i samarbejdet mellem lokale frikirker. Det kan skyldes mange ting – lige fra tilbagegang og til Jesu bøn om, at »de alle må være ét«. Men »at blive ét« er forbundet med smerter.

Thisted er en gammel købstad, der ligger i et udkantsområde; mange unge flytter for at uddanne sig. I byen har tre menigheder – fra Baptistkirken, Missionsforbundet og Pinsekirken – gennem de senere år talt om samarbejde. Initiativet kom fra baptisterne, og alle antog, at de tre menigheder tilsammen ville stå stærkere i byen. Et nærmere samarbejde mellem menighederne syntes derfor naturligt. Målet for samtalen var en fusion. Pinsemenigheden var åben for en fusion, men Missionsforbundet så ikke et sådant behov.

Vi kan ikke her fortælle historien om, hvorfor samtalen mellem baptist- og pinsemenigheden førte til et brud i første omgang. Men nogle facts kan belyse, hvad der skete efter, at menigheden sidst på året 2007 indledte forhandlinger med pinsemenigheden. Fra 2008 holdt menighederne to fælles gudstjenester om måneden. Det stod dog snart klart, at der var forskellig

opfattelse af, hvor hurtigt samarbejdet skulle etableres. Ingen ønskede, at en ny menighed skulle skabe splittelse. Forhandlingerne blev derfor indstillet. Men en proces var sat i gang. Menighedsrådet trådte tilbage, og flere medlemmer forlod menigheden.

Smerte og udfordringer i processen

Dette interview giver et glimt af situationen i dag. Vi har interviewet Gerda Nielsen, menighedens medlem i baptistkirkens missionskomité, Henning Jørgensen, formand for menighedsrådet indtil februar 2007 og nu medlem af pinsemenigheden, samt Bodil Fodgaard, formand for Missionsforbundet i Thy.

Vi spørger først Gerda Nielsen:

Hvordan oplevede I det år, vi netop er gået ud af?

– Vi har gennemlevet et turbulent år. Det har været smertefuldt at opleve et brud, der ganske naturligt også forplanter sig til familier og venskaber. Medlemstallet er faldet ca. 30 % (fra 52 til 37). Vi har fået valgt et nyt menighedsråd, og vi oplever et stabilt fremmøde. Og Missionsforbundets menighed er flyttet ind i kirken. Det har givet fællesskabet en ny dimension af glæde.

Det bringer os til at spørge Bodil Fodgaard: *Hvad er baggrunden for, at I har søgt »ly« i baptistkirken?*

Vi har gennem flere år haft vores gamle kirkebygning til salg. Da det lykkedes at sælge i sommeren 2008, henvendte vi os til baptistmenigheden for et evt. lejemål. Den var meget positiv, og vi aftalte et lejemål på to år. Det giver os tid til at finde et nyt sted. Det er det, vi er i gang med nu.

Og så kommer turen til Henning Jørgensen: *Hvad har du oplevet som den største vanskelighed?*

– Det er naturligvis det at skulle slippe sine baptistiske rødder. Men det opleves ikke så voldsomt, fordi vi er flere, der er flyttet samtidig, og vi er blevet godt modtaget i pinsemenigheden. De har været meget taktfulde. Alle flytninger er blevet behandlet enkeltvis ved personlige samtaler. Menighedens ledelse er bevidst om ikke at »fiske«

»» Jeg ved, at pinsekirkens ledelse og den ny ledelse af baptistkirken har den indstilling, at samarbejdet skal være bedst muligt. ««

– Henning

i rørte vande. Efter at have foretaget skiftet til en pinsemenighed, må jeg konstatere, at pinsekirken i struktur og liv ligner baptister langt mere end fordomme lader ane. Men vi glemmer ikke vores rødder.

Fremtidens samarbejde

Det får os til at stille et par spørgsmål om udsigterne for et samarbejde mellem menighederne i fremtiden.

Hvilke perspektiver ser I fra Missionsforbundet i den nuværende situation?

Bodil Fodgaard:

– Vi har et godt samarbejde med baptisterne og gode fælles arrangementer til glæde for begge parter. Vi lader samarbejdet udvikle sig og ser, hvad der sker.

Kan pinsemenigheden og baptistmenigheden arbejde sammen efter dette?

Henning Jørgensen:

– Ja, menighederne arbejder stadig sammen. Byens kirker har netop planlagt Evangelisk Alliances bedeuge og en stor gospelkoncert i begyndelsen af året, hvor alle byens frikirker bakker op. Jeg ved, at pinsekirkens ledelse og den ny ledelse af baptistkirken har den indstilling, at samarbejdet skal være bedst muligt.

Hvilke perspektiver kan baptistmenigheden få øje på omkring samarbejde mellem byens kirker?

Gerda Nielsen:

– Samlinger for unge hjem på tværs af kirkerne og det store fremmøde fra alle sider til Skt. Hansfest er et skridt på vejen. Vi har haft to velbesøgte fællesgudstjenester med Missionsforbundet, og der er også fastlagt flere fælles anledninger i 2009. I andet fælleskirkeligt arbejde er vi med som hidtil. ■

Skt. Hans og høstfest i Thisted

Du kan læse mere om de tre menigheder på følgende links:
<http://www.thistedbaptistkirke.dk>
<http://www.missionsforbundetthy.dk>
<http://www.pinsekirken-thisted.dk>

En mulig mission – tre-i-én-

[] Lone Møller-Hansen [] Kasper Klarskov

Siden marts 2005 har der været samtaler i gang mellem Baptistkirken i Danmark, Det Danske Missionsforbund og Metodistkirken i Danmark. Hvad kunne de tre kirker med fordel gøre sammen? I 2007 og 2008 blev afholdt to weekend-konferencer for menighedsledere, kaldt Mission Possible. I marts måned i år mødes præsterne så i Prag til fire dages fælles konvent. baptist.dk har spurgt de tre kirkesamfundets ledere: Hvad er perspektiverne for samarbejdet?

»Vi har haft to vellykkede Mission Possible konferencer, hvor »de andre« er blevet afmystificerede. Vi har opdaget, at vi er tre kirker i samme båd på det samme hav. Vi har en fælles udfordring, og vi kan gøre meget mere sammen«, siger Peter Gøtz.

Det fornægter sig ikke i Jørgen Thaarups svar, at han er historiker: »Vi har fælles rødder i Amerika og fælles historie i Danmark. Nu har vi behov for at blive en del af et større fællesskab. Ingen kirke kan være kirke for sig selv i dag. Den kristne kultur smuldrer, og vi er for små til hver især at være bærere af den kristne historie.«

Fælles præstekollegium

»Allerede nu gør præsterne tjeneste i hinandens kirker, og nogle steder er det ikke kun som gæsteprædikanter, men så regelmæssigt, at menigheden accepterer det andet kirkesamfundets præst som forkynder«, siger Jørgen Thaarup og fortsætter: »Jeg håber, at vi snart kan udgøre ét præstekollegium – hvor præsterne er ordineret til tjeneste i alle tre kirkesamfund.«

Peter Gøtz glæder sig over, at samarbejdet vokser i praksis: »Menighederne vokser tættere på hinanden lokalt. Det er vejen til større tillid og fortrolighed. Der er nye tiltag imellem menighe-

» Vi er klar over, at vi har brug for vores mere karismatiske kolleger i FrikirkeNet. «

– Peter Gøtz, Missionsforbundet

derne efter Mission Possible. Blandt andet i Aalborg og på Amager, hvor kirkerne ligger helt tæt på hinanden, men ikke tidligere har arbejdet sammen.«

Finn Basnov supplerer: »Jeg er overbevist om, at det er rigtigt, at menighederne og præsterne mødes. Når vi ser hinanden dybt i øjnene, vil der gro et samarbejde frem lokalt. Vi er kommet tættere på hinanden, også græsrodde – og det er det, der skal til.«

Finn Basnov glæder sig over, at også på nationalt plan øges samarbejdet imellem de tre gamle kirkesamfund. Folk fra alle tre kirker, der arbejder med hjemmesider og International Missions folk, begynder at finde sammen. Det er logisk at pulje ressourcerne, for at få mest muligt ud af pengene og de frivillige kræfter.

FrikirkeNet

»Men næste skridt bør være fælles præstemøder med de andre frikirker. I Missionsforbundet er vi klar over, at vi har brug for vores mere karismatiske kolleger i FrikirkeNet,« supplerer Peter. Han tror på, at der er én fælles paraply for alle frikirker inden for de næste 5-10 år. Samtalerne med FrikirkeNet er begyndt og tegner positivt.

Jørgen Thaarup erklærer, at Metodistkirken ikke har nogen fremtid alene: »Vi er alle ved at opdage, at vi hører sammen. Også sammen med Pinsekirken og Apostolsk kirke. De unge kirker er historieløse – de tror, de er dumpet ned fra himlen. De skal forstå, at de tre gamle kirkesamfund er deres »mor«. Vi har dybest set

kirke

Baptistkirken Metodistkirken Missionsforbundet Baptistkirken Metodistkirken Baptistkirken Missionsforbundet

»» Jeg håber, at vi snart kan udgøre ét præstekollegium – hvor præsterne er ordineret til tjeneste i alle tre kirkesamfund. ««

– Jørgen Thaarup, Metodistkirken

fælles teologi, og vi har meget at lære af hinanden. Derfor har vi en fælles fremtid.«

Finn Basnov pointerer, at udviklingen må tage den tid, det tager: »Vi må ikke presse noget igennem. Nogle beton-baptister – undskyld udtrykket – er meget bange for at miste noget værdifuldt: »Vi vil ikke være pinsefolk«, siger de. Det handler om følelser. Forandringer tager tid, og vi skal give os tid. Men vi må nok alligevel indse, at nogle til sidst vil sige; »Det er ikke visionært nok«. Andre vil sige »Det er for lidt baptistisk«. Mine 25 år som præst har lært mig, at man ikke kan få alle med.« ■

»» Nogle vil sige: »Det er ikke visionært nok«. Andre vil sige: »Det er for lidt baptistisk«. Mine 25 år som præst har lært mig, at man ikke kan få alle med. ««

– Finn Basnov, Baptistkirken

Fakta

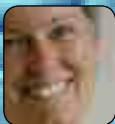
Jørgen Thaarup, præst i Metodistkirken i Strandby, én af de to distriktsledere for Metodistkirken i Danmark.

Peter Gøtz, missionsforstander for Det Danske Missionsforbund på fuld tid

Finn Basnov, præst i Holbæk Baptistmenighed, formand for Baptistkirken i Danmark

Fakta

Antal	Missionsforbundet	Metodistkirken	Baptistkirken
Menigheder:	23	16	51
Medlemmer:	2130	2006	5203
Præster:	21	18	32

[] Lone Møller-Hansen [] Søren Kolbe og Per Bækgaard

Der skal ske noget nyt ...

NU!

Baptist.dk har samlet lederne af Baptistkirkens ungdomsorganisationer til en samtale om **organisationernes fremtid**. Ingen af dem tror på, at organisationerne ligner sig selv om fem år.

Det er pudsigt, hvordan de to børne- og ungdomsorganisationer på hver sin måde ligner Baptistkirken i Danmark. Som to søskende ligner deres forældre. De kan have præcis samme had-kærlighedsforhold til hinanden, som søskende ofte har det. De gør oprør mod forældrene på ét tidspunkt

for senere at indgå i et voksent, lærerigt samspil.

Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund, BBU, har gennemgået den proces, som BaptistKirken nu er standset midt i. Og **Danske Baptisters Spejderkorps, DBS**, er i sin organisatoriske dygtighed et ung-

» Vi har store værdier liggende i arv, grunde og hytter. Det skal investeres i fremtiden. «

– Rasmus Hylleberg

domsbillede af Baptistkirkens træghed. »Moderkirken« er afhængig af begge sine »børn« – det er herfra nutidens og fremtidens ledere kommer.

Rundt om bordet sidder Kristoffer Anhøj, formand for BBU, 25 år. Pia Duebjerg Andersen, vicespejderchef i DBS, 31 år. Rasmus Hylleberg, tidligere formand og senere generalsekretær i Dansk Ungdoms Fællesråd, DUF og tidligere korpsrådsformand i DBS. Nu kredsfører i Tølløse, 34 år.

Slanke organisationen

Kristoffer fra BBU lægger for: »Vi tror på det, du brænder for«. Sådan lyder BBU's motto nu. De sidste tre år har organisationen fået ny struktur og er gået fra et hierarki til netværk. Det er ude i de lokale foreninger, man bestemmer, hvad der skal ske – og så støtter organisationen op omkring initiativerne. Der er nogle få ansatte, som kan være tovholdere – og så er der frivillige nok, der gerne slutter op. De unge vil gerne, når bare det, der foregår, interesserer dem, og det har kvalitet.«

Pia fra DBS må indrømme: »Ja, vi har også prøvet at slanke organisationen ved at skære divisionerne væk – men vi har stadig to parallelle løb: Det lokale arbejde i spejderkredsene og en topstyrelse. Vi i ledelsen er ikke gode nok til at tro på det,

»de« brænder for. Dét, man bliver enige om på førerstævnet (spejdernes »årsmøde«), har de ikke ejerskab for i kredsene. Vi har svært ved at finde frivillige til vores mange udvalg. Vi har prøvet at ansætte inspiratorer. Scout Teamet var godt – den uge, de var i kredsen, skabte de begejstring. Men det holder ikke i længden. Vi skal satse på få kredse og hjælpe dem.«

Medlemsflugt

De to organisationer supplerer hinanden godt, er de enige om. De når hver deres målgruppe af børn og unge. Både BBU og DBS har oplevet medlemsflugt. På 10 år er BBU gået fra knap 3000 medlemmer under 30 år til 700. DBS har i samme periode mistet næsten 40 pct. af sine børn og unge svarende til 586 spejdere.

»Vi er nødt til at gøre noget helt radikalt,« siger Rasmus Hylleberg. »Vi har store værdier liggende i arv, grunde og hytter. Det skal investeres i fremtiden. Idrætsorgani-

Fakta

BBU	DBS
1200 medlemmer	1147 medlemmer
Heraf 700 u. 30 år	894 u. 30 år
40 grupper	27 kredse
18 gospelkor	

sationerne gør det, men vi sidder og fedter med en halv million kr. Vi må ikke vente på, at vi ikke længere får økonomiske tilskud fra kommunerne; vi skal være på forkant. Vi skal gå sammen – for at kunne tilbyde noget af tilstrækkelig høj kvalitet. Der skal være en multi-funktionalitet; vi skal tænke hele livet og hele familien sammen – hvorfor ikke lave kirke og ungdomsarbejde i et indkøbscenter, eller kirke og fitness sammen.«

Sammen med andre

Pia replicerer: »En af vores opgaver at uddanne unge til at tage ansvar i samfundet. Vi kan ikke præge børn, hvis det er tilfæl-

Der skal ske
noget nyt ...

Nu!

dig, at de kommer ind i en halv time, mens deres far og mor handler. Vi skal udvikle ledere, give ansvar. De unge skal have ejerskab for det, der sker.«

»Men,« svarer Rasmus, »børn gider ikke længere at gå til spejder, når først familien samles kl. 18. Tidligere var de hjemme kl. 14 og forældrene kunne køre dem. For 150 år siden prægede vi samfundet ved at drive skoler. Vi skal overveje, hvordan vi kan præge samfundet i dag!«

»Det er rigtigt, at spejderarbejdet ikke bare kan fortsætte som hidtil,« svarer Pia. »Vi skal gøre noget sammen med de større korps, tror jeg. Uden at miste vores baptistiske identitet.«

Kristoffer tror også på, at vi skal gøre noget sammen med andre: »Metodistkirkens, Missionsforbundets og baptisternes ungdomsorganisationer har mødtes for at tale fremtid«, fortæller Kristoffer. »Hvis vi bliver slået sammen, vil det frigøre energi og give synergi.«

» Vi kan ikke præge børn, hvis det er tilfældigt, at de kommer ind i en halv time, mens deres far og mor handler. «

– Pia Duebjerg Andersen, DBS

Hvad vil vi bringe videre – og hvordan?

Både Pia og Kristoffer tror på Missionsstævnernes rolle. »Dér er gensynsglæde. 40 pct. af deltagerne er jo unge. Det er dér, de nye unge kommer med. Udfordringen er at gribe fat i dem,« siger Kristoffer. »Men vores demokratiske struktur rammer os. Vi snakker længe, er uenige, nye ideer bliver skudt ned og dem, med ideerne trækker sig.« Det er Kristoffers erfaring. Pia tilføjer: »Det er dem, på min alder, der vil debattere. Ikke de helt unge.«

»Hvis det, der foregår, er relevant, vil de unge gerne investere tid og penge. De betaler 3000 kr. for at være på Roskilde-festival. Vi skal mere se på, hvilket produkt, vi vil levere end på hvilken organisation, vi vil redde, eller vi vil have til at redde os,« slutter Rasmus. Det er det nære fællesskab og relationerne lokalt, som skal være kirke fremover. Ikke en-vejskommunikation til en gudstjeneste, men forkyndelse til øvelsen i et gospelkor eller hen over kartoflerne på en spejderlejr.

»Jeg er optimist,« slutter Kristoffer. »Jeg er lidt utryg; men vi skal!« siger Pia, og Rasmus er semi-pessimist. »Har vi viljen?«, spørger han. Men de er enige om, at en lokal kristen kirke, der fungerer, er en kraft, der kan gøre en forskel i et lokalsamfund. ■

Redaktion

Lone Møller-Hansen – Redaktør
Tlf.: 5695 1015 / 2347 4015
m-h@mail.dk

Lola Skagen – redaktionssekretær
Tlf.: 9832 2101
lola.skagen@gmail.com

Anne Marie (Rie) Andersen, tlf. 2060 3022
rieanders@tiscali.dk

Bent Hylleberg – Tlf: 5918 5195
bent@hylleberg.info

Hanne Kiel – Tlf.: 3190 8190
hanne_kiel@hotmail.com

Michael Møller-Hansen – Tlf.: 2945 9588
moller.hansen@gmail.com

Grafisk design

Pedersen & Pedersen, Århus.

Trykkeri

V-Print, Holstebro.

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Oplag: 4.200

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen. *Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.*

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 2 udkommer 20. mar. 09
Nr. 3 udkommer 8. Maj 09 – deadline 2. marts
Nr. 4 udkommer 19. juni 09 – deadline 27. april

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S.
Tlf.: 3259 0708.

Telefontid: Mandag-fredag kl. 10-15.

E-mail: info@baptist.dk

Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte kan indberettes til Sekretariatet. Bladet kan også modtages på cd. Henvendelse til Sekretariatet.

Døbte og døde

Døbte

Hjørring Baptistkirke

16.11.2008: *Hardy Thorngren Ibsen*, f. 22.06.1940

Korskirkens Baptistmenighed

09.11.08: *Torben Petersen*, f. 10.03.1958
09.11.08: *Maria Rønne Vang*, f. 04.08.1991.

BaptistKirken Sydjylland.

31.08.2008: *Glorina Cordsen*, f. 14.01.1956

Døde

Baptistkirken Bornholm

Karl Otto Nielsen, født 12.03.1947 i Karup, døbt 23.03.2008 på Bornholm, døde 01.12.2008

Minna Nielsen f. Jørgensen, født 10.11.1916 i Knudsker, døbt 06.03.1932 i Rønne, døde 08.12.2008

Hjørring Baptistkirke

Anna Madsen, født 15.04.1933, døbt 02.10.1949 i Østervrå, døde 26.10.2008

Korskirkens Baptistmenighed

Jane Lyng, født 18.06.1924, døbt 26.12.1939 i Pandrup Baptistkirke, døde 11.11.2008
Carl Verner Nilsson, født 26.06.1928, døbt 20.05.1945 i Kristuskirken, Kbh. døde 24.12.2008

Midtsjælland

Dorthea Johanne Marie Hansen f. Møinichen, født 20.05.1912, døbt 14.08.1932 i Nyrup, døde 28.07.2008.

Nørresundby Baptistkirke

Else Jensine Jensen, født 10.11.1923, døbt 06.04.1941 i Nørresundby, døde 15.11.2008

Odense Menighed

Børge Jørgensen, født 21.05.1916, døbt 05.10.1930 i Holbæk, døde 07.11.2008
Hans Jensen, født 23.04.1914, døbt 01.10.1933 i Odense, døde 27.11.2008
Bjarne Mortensen, født 06.10.1919, døbt 01.04.1934 i Odense, døde 26.12.2008

Baptistkirken Pandrup – Birkelse

Ulla Gaarden Christensen, født 15.07.1952 i Pandrup, døbt 21.02.1965 i Pandrup Baptistkirke, døde 10.12.2008 i Aabybro.

BaptistKirken Sydjylland

Mona Thomsen, født 14.06.1953, døbt 02.10.1983 i Vejle, døde 15.09.2008

Tølløse Baptistmenighed

Karen Marie Heilesen, født Bækgaard, født 04.07.1920, døbt 24.06.1934 i København, døde 03.12.2008.

GLIMT

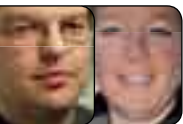
40 dages håndsrækning til lokalområdet

I efteråret deltog flere menigheder i kampagnen »Fællesskab der rykker«. I Roskilde Baptistkirke fortæller de om kampagnen: »Allerede under forberedelserne kontaktede en person fra kommunen os og spurgte, om vi havde mulighed for at hjælpe nogle af de værst trængte familier, de var i kontakt med, i forbindelse med julen. Vi tog udfordringen op, og der blev pakket 21 store julekurve til disse familier. Kurvene indeholdt foruden mad til både jul og nytår, også julegaver stilet til hver af familierne. En anden gruppe, kontaktede kirkens naboer, »Børns voksenvenner«, og tilbød at arrangere en julefest for såvel børn, forældre som voksenvennerne. Det blev til en rigtig hyggelig eftermiddag med underholdning, dans omkring træet, godteposer, kreative værksteder og meget mere. En god anledning, som forhåbentligt vil blive gentaget.« Roskilde Baptistkirke siger slutteligt om kampagnen: »Den har først og fremmest givet en forsmag på, hvordan vi også kan være kirke og givet et glimt af den plan, som Gud har for sit folk med at række ud i kærlighed til de mennesker, vi er sat iblandt.«

GLIMT

Ungdomsledere i Kibera

Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund (BBU) har udsendt to ungdomsledere til Kibera Baptist Church, deres venskabskirke og samarbejdspartner i Kibera-slummen i Kenya. Camilla Riel og Maj Nielsen skal frem til april arbejde på et projekt, som BBU og kirken i Kibera har søgt om penge til hos Dansk Ungdoms Fællesråd. Projektet har blandt andet til formål at arbejde for fred i slummen, hvilket der er stort behov for efter Kenyas sidste præsidentvalg, der endte i vold mellem stammer. Medlemmer af kirken har modtaget træning i konfliktløsning, og kirkens unge har nu travlt med at planlægge events i Kibera for at gøre opmærksom på vigtigheden af forsoning. Camilla siger: »Det er utroligt bekræftende at arbejde sammen med en flok unge, der på trods af de barske levevilkår gerne vil gøre en indsats for et bedre lokalsamfund.« Har man lyst til at høre mere om arbejdet i Kibera, kommer Camilla og Maj gerne ud og fortæller om deres oplevelser. De kan kontaktes via BBU's KiberaTeam.

Træf de rigtige valg

[☰] Henrik Andersen, Lola Skagen [☒] Lina Lundegaard

»Træf de rigtige valg!« Det kunne være Anders Kjelgaards motto. Anders repræsenterer den »gode historie«, som vi gerne fortæller om i kirken. Det unge menneske, der må gå så meget igennem, før han møder Jesus og bliver frelst. Læs historien her.

Tro uden betydning

Anders har selv en tilføjelse til historien, da han bliver spurgt om, hvordan han blev personlig kristen: »Man er selv ansvarlig for at træffe de rigtige valg!«

Historien begynder i Brovst for 21 år siden. Anders kommer til verden i en helt almindelig familie, der rummer mor, far Anders og hans søster. Anders' mor tilhører folkekirken og hans far er baptist – i hvert fald er han af baptistslægt, og familien kommer i den lokale baptistkirke til højtidene. Til trods for moderens medlemskab af folkekirken bliver Anders ikke barndøbt. Forældrene er enige om, at det valg må deres børn selv træffe. Men Anders bliver spejder i baptistkirken.

Kristendom, tro, kirke og spejder er i mange år ét fedt for Anders og i hvert fald ikke noget, han forholder sig til. Da menig-

heden får ny præst, får Anders dog et nært forhold til præsten og hendes familie, der består af jævnaldrende drenge. De udfordrer hans tro, og ved flere lejligheder overvejer han at lade sig døbe. Det er bare som om, det aldrig er det helt rigtige tidspunkt.

Nu er en god familie, en fornuftig opdragelse, venskab med præsten og personligt engagement ikke nogen garanti for, at man gør alting rigtigt. Som Anders selv siger: »Jeg har gjort mange dumme ting, som jeg absolut ikke er stolt over. Heldigvis kender min familie ikke til ret mange af dem!« Anders er på vej ud på det berygtede skråplan, da han sidste sommer bliver spurgt af sine kusiner, der tilhører baptistkirken, om han da ikke snart skal døbes. »Lad Gud røre dig – mærk efter, hvornår Gud taler til dig«, var kusinernes budskab.

Tilgivelse

Dagen efter lykkedes det Anders og en kammerat at parkere Anders' fars bil i et betonbed med blomster. Det var ikke nogen særlig elegant parkering, og heller ikke en særlig pæn bil bagefter. Da Anders skal fortælle sin far om uheldet, reagerer han mod forventning med tilgivelse frem for med hårde ord. Det er som om, at det øjeblik bliver dét tegn, Anders ventede på.

Tilgivelse frem for foragt og vrede, som han selv ville have valgt. Anders blev døbt den 4. november 2007 i Bethelkirken i Aalborg.

Det valg har haft mange konsekvenser for Anders. Han fortæller selv, at han har jeg fået styr på sit drikkeri. »Jeg drikker mig aldrig fuld mere – det går altid galt, hvis jeg bliver fuld. Jeg prøver også at tale pænt og ikke bande så meget mere. Selvom jeg stadig har temperament, roder jeg mig heller ikke ud i slagsmål – og så forsøger jeg at opføre mig ordentligt i trafikken. Det har jeg ikke været så god til tidligere. Jeg synes, at kristne skal være gode eksempler – på alle måder.«

Gud kan bruge én

I baptistkirken har Anders fundet et fællesskab med andre unge, men også en god stemning og atmosfære. Dét, at der er mange unge, der deler den samme tro, og at der ikke er særlige regler for de unge, appellerer stærkt til Anders. »Vi planlægger selv vores gudstjenester (TeenGT – red.) og andre aktiviteter for de unge på lige fod med alle andre arbejdsgrøner i kirken. Der er ingen, der siger, det må I ikke, eller I skal gøre det på den måde. Det er fedt!«

Troen har betydet, at Anders tænker over, hvordan han selv kan være et forbil-

»» Jeg har gjort mange dumme ting, som jeg absolut ikke er stolt over. ««

lede i kraft af de ting, han gør. Derudover er han tekniker ved teenagegudstjenesterne i Bethel to gange om måneden. »Gud bruger mig i et arbejde, hvor jeg ikke behøver vise mig hele tiden. Men jeg har en tjeneste, der passer til mig. Nogle gange er det lidt surt at lave praktisk arbejde, men når man kan se, at unge kommer til tro gennem det arbejde, man gør, bliver man altid glad.«

Anders' valg om at lade sig døbe var ikke bare en tilfældighed. Han synes, at han har fået styr på og fundet en mening med sit liv. »Jeg tror, Gud giver os alle muligheder. I lang tid valgte jeg de forkerte, men da jeg tog et skridt i den rigtige retning, hjalp Gud mig med at komme videre. Man er selv ansvarlig for at træffe de rigtige valg!« ■

»» Kristendom, tro, kirke og spejder er i mange år ét fedt for Anders og i hvert fald ikke noget, han forholder sig til. ««

Baptistkirkens missionsprojekter

– vores identitet og berettigelse

[☰] Lola Skagen (red.) [📄] Arkiv

Som menigheder og enkeltpersoner vil vi være i mission lokalt og globalt. Læs om projekterne på de følgende sider og tal i menigheden om, hvordan I kan være med til at løse opgaverne.

1. baptist.dk til alle

– en stor udfordring til styrke af fællesskabets værdi i vore menigheder

Her er brug for 518.200 kr.

Midlerne skal anvendes til: Aflønning af en redaktionssekretær, layout, tryk og forsendelse af baptist.dk til alle husstande med tilknytning til Baptistkirken. Bladet er en forudsætning for sammenhæng i Baptistkirken, fælles identitet og formidling af Baptistkirkens fællesopgaver.

Mærk indbetalingen: Baptist.dk

2. Skole- og kirkebyggeri i Burundi

– praktisk partnerstøtte til menighederne

Her er brug for op til 50.000 kr.

Midlerne skal anvendes til: At hjælpe Baptistkirken i Burundi med at bygge skoler og kirker. Siden 2004 har danske baptister ydet bidrag og støtte til bygning af 25 kirker i Burundi. Hele 80 andre venter stadig på hjælp. En ny skole og kirke i fattige egne er den bedste form for menighedsplantning.

Mærk indbetalingen: Skole/kirkebyggeri

3. Menighedskonsulent i BiD

– som hjælp og inspiration til menighederne

Her er brug for 580.000 kr.

Midlerne skal anvendes til: Ansættelse af menighedskonsulent på fuld tid eller 2 konsulenter på halv tid. Der arbejdes ud fra Aalborg og København til løsning af bl.a. konflikthåndtering i menighederne internt og eksternt, planlægning og afholdelse af relevante kurser for menighedsledelsen, inspirator til nutidens kirke m.m.

Mærk indbetalingen: Menighedskonsulent

4. Støtte til Rwanda og Burundi

– til projekter og uddannelse

Her er brug for 250.000 kr.

Midlerne skal anvendes til: Etablering af BREAD i Rwanda og Burundi, forundersøgelser og planlægning af nye projekter, ekstraordinære etableringsomkostninger i forbindelse med opstart af projekter, rejseudgifter, efteruddannelse af projektfolk og præster m.m.

Mærk indbetalingen: Partnerstøtte

5. Præsteskolen i Rubura

– til uddannelse af præst eller evangelist

Her er brug for 90.000 kr

Midlerne skal anvendes til: Uddannelse af 20 præster og 150 evangelister. Menighederne har desperat brug for både evangelister og præster, som vil tjene i de fjerne og fattige egne af Burundi. Derfor støtter Baptistkirken i Danmark kirken i Burundi med hjælp til præsteskolen.

Mærk indbetalingen: Præsteskole

6. Burmesiske grupper behov

– for hjælp til præstebesøg i menighederne

Her er brug for 120.000

Midlerne skal anvendes til: Omkostninger i forbindelse med at invitere præster i kortere eller længere perioder til at varetage undervisning/uddannelse og prædiken- og præstetjeneste for de ca. 1000 burmesere, som opholder sig i Danmark, og er medlemmer af – eller tilknyttet danske baptistmenigheder og andre frikirker.

Mærk indbetalingen: Burmesiske præster

7. Gør en missionær tryk

– ud i verden med kirken i ryggen
Her er brug for 100.000 kr.

Midlerne skal anvendes til: Udstationeringsforsikring til de mange medarbejdere/missionærer udsendt af BiD og/eller lokale menigheder.

Mærk indbetalingen: Trykke missionærer

8. Natkirke

– til ny aktiv storbymission

Her er brug for 400.000

Midlerne skal anvendes til: Ansættelse af gade- og natkirkepræst, der skal virke med udgangspunkt i Kristuskirken på Nørrebro, dels på gaden i Københavns indre by og dels i kirken med gudstjenester og samtaler. Projektet indgår i netværk med andre kirkers mission i storbyen. Erfaring og inspiration deles med alle baptistmenigheder i Danmark.

Mærk indbetalingen: Natkirke

Læs mere om de enkelte projekter i den udsendte projektfolder eller på baptistkirkens hjemmeside www.baptistkirken.dk

9. Forældreløse børn

– hjælp til skolegang og en positiv fremtid
Her er brug for 600.000

Midlerne skal anvendes til: At give 1200 børn skolegang samt give deres familier mulighed for at igangsætte indkomstska-bende aktiviteter, som kan sikre familien underhold i fremtiden. At betale ophold for udsendte medarbejdere i Burundi og Rwanda så de sammen med baptist-kirkerne og deres ansatte kan etablere støtten til forældreløse børn m.m.

Mærk indbetalingen: Børn i Burundi og Rwanda

10. SALT

– Vi uddanner kristne ledere til tiden

Her er brug for 500.000

Midlerne skal anvendes til: At støtte fremtidens behov for veluddannede ledere og medarbejdere til at virke i og ud fra menighederne. Uanset usikkerheden omkring SALT's fremtid, så er der brug for midler til at drive SALT frem til september måned, hvor der stadig er baptister under uddannelse.

Mærk indbetalingen: SALT

Sådan kan du støtte BaptistKirkens missionsprojekter

- En gave kan betales på bankkonto 3201 3201182417.
- Husk at opgive dit navn og din adresse samt hvilket projekt, du vil støtte (nr. eller navn)
- Alle gaver er fradragsberettigede efter gældende regler, og vil blive indberettet til SKAT, hvis Baptistkirken i Danmark har dit cpr-nummer.

Vil du gerne støtte et projekt med et fast beløb, f.eks. pr. måned, kan du henvende dig til BaptistKirkens sekretariat, tlf. 3259 0708 eller pr. email info@baptist.dk. Du kan også finde en blanket i baptist.dk nr. 8 2008, hvor der er en blanket med tilmelding til PBS.

På forhånd tak.

HVEM ER BAPTISTKIRKEN I DANMARK?

☰
Maria Klarskov
✉
Kurt Bøgsted

Du må gerne le, ryste på hovedet eller blive forarget, for jeg er ærligt talt meget i tvivl. Hvem er Baptistkirken i Danmark? Så vidt jeg kan se, er der forholdsvis mange medlemmer – sådan ca. 5000 – men hvad gør, tænker, elsker og drømmer de om? *Hvem er I?*

I min søgen efter et svar skrev jeg det første, jeg tænkte. Det er en ret god teknik, når man er i tvivl om noget. Bare skriv det første, du tænker ... På mit papir står der Jan Kornholt og Nagaland. Kan det virkelig passe? Er det Baptistkirken i Danmark?

Hvis det er, betyder det så, at kirken om 30 år enten er på plejehjem med Jan Kornholt eller rejst til Nagaland? Og kan det så stadig være Baptistkirken i *Danmark*?

Jeg er baptist og medlem af Baptistkirken i Danmark, og jeg har hverken planer om at bo på plejehjem eller i Nagaland de næste mange, mange år. Jeg er 23 år og bor på Nørrebro. Jeg har planer om en teenaagelejr til sommer på Missionsstævnet, hvor jeg skal gøre en forskel for en gruppe unge kristne. Jeg drømmer om en kirke på Nørrebro, der aktivt tager del i det liv, der leves her. Jeg har en vision om, at mine venner skal lære Jesus at kende gennem mit liv. Jeg brænder for en kirke, som er levende, engageret og relevant.

Lige nu kommer jeg dog ikke i en baptistkirke. Ikke fordi jeg er sur og har smækket med døren, men fordi jeg har fundet nogle mennesker, som tænker og er kirke på en måde, som jeg har lyst til at arbejde med på. Det er for mig og mange andre unge vigtigere, end at det er en baptistkirke. Kirken med K er større end Baptistkirken i Danmark.

En relevant kirke må være mere end en generalsekretær og et projekt i udlandet. Der må da være andre som mig, der brænder for noget, tror på noget, elsker noget, tænker noget? Måske er det rigtigt at lede et andet sted for at finde mennesker, der brænder, tror, tænker og elsker. Måske. Jeg håber det inderligt ikke.

Derfor spørger jeg: Hvem er I, Baptistkirken i Danmark? ■

POST

DANMARK

PP

UDGIVERADRESSERET
MASKINEL MAGASINPOST

ID-Nr.: 46476

Afsender:
**Baptistkirken
i Danmark**

Lærdalsgade 7, st. tv.
DK-2300 København S

ISSN 1901-4635